

Tajemství Života

Nikoho nemůžeme zachránit

Nikoho nemůžeme zachránit. Můžeme mu být nablízku, můžeme mu nabídnout svou každodenní jistotu, zdravý rozum a klid. Můžeme se s ním třeba i podělit o svou cestu, nabídnout mu své vidění. Ale bolesti ho nezbavíme. Nemůžeme místo něj projít jeho cestu. Nemůžeme mu dát ty správné odpovědi, nebo alespoň takové, které by hned chápal. Bude si muset najít vlastní odpovědi, položit si vlastní otázky a přijmout jejich nejednoznačnost. Bude se muset dopustit svých vlastních chyb, pocítit svůj vlastní žal a najít své vlastní poučení. A bude-li chtít doopravdy najít klid, bude muset sám projít uzdravující cestou, jejíž směr pozná, teprve až po ní půjde. My ho uzdravit nemůžeme. Nemůžeme rozehnat jeho strach, jeho hněv, jeho pocit bezmoci. Nemůžeme ho zachránit... Nemůžeme nic napravit. Kdybychom vyvíjeli příliš velký tlak, mohl by sejít ze své jedinečné cesty. A naše cesta možná tou jeho není.

«Nestvořili" jsme jeho bolest. Možná jsme něco udělali nebo neudělali, řekli nebo neřekli, a tím jsme se dotkli bolesti skryté uvnitř. Ale „nestvořili" jsme ji a nejsme ničím vinni, i kdyby snad tvrdil pravý opak. Ano, můžeme přijmout odpovědnost za vlastní „slova a skutky". Můžeme litovat minulosti, ale nemůžeme „smazat" nebo změnit, co se stalo, ani řídit budoucnost. Vše, co dokážeme, je „být" s ním tady a teď, na jediném místě, kde jsme silní. Neodpovídáme za jeho štěstí a on neodpovídá za naše.

Štěstí nepřichází zvnějšku. Pokud ano, je to závislé a křehké štěstíčko, které se brzy změní v smutek. Načež nás polapí síť obviňování a viny, lítosti a «pronásledování». Naše štěstí je propojeno s přítomností, s dechem, s tělem, se zemí. Není malé, nedá se „zlikvidovat" strachem, hněvem, ani tím nejsilnějším studem. Naše štěstí není stav, ani přechodná zkušenost, ani prožitek, ani cit, který nám mohou poskytnout jiní. Naše štěstí je nekonečné, je všude, je to ničím neomezený prostor srdce, ve kterém jsou radost i smutek, blaženost i stesk, jistota i pochyby, samota i sdílení, ba i strach a silná touha. Jedno může nahrazovat druhé, jako se střídá slunečné a deštivé počasí, „přítomné" v nekonečnu nebeských prostor.

Nikoho nemůžeme zachránit. Sami rovněž nemůžeme být zachráněni, pokud snad hledáme spásu. Není koho „spasit", koho ztratit, koho chránit, koho „činit" ideálním nebo ideálně šťastným. Zbavme se každého neuskutečnitelného ideálu. Jsme krásní i ve své nedokonalosti, fascinující ve svých pochybách, milovaní i ve své neschopnosti milovat. Všechny tyto naše součásti jsou dány, všechny jsou součástí celku a my jsme nikdy ničím menším než celkem nebyli.

Dýcháme, víme, že žijeme. Máme právo být, existovat, cítit to, co cítíme, myslet si to, co si myslíme. Máme právo na svou radost i na svůj žal. Stejně tak jako právo na pochyby. Máme právo jít svou vlastní cestou. Právo mít pravdu i právo se mýlit, právo na ono obrovské štěstí, které jsme znali jako malí. Dýcháme, jsme neoddělitelní od oné životní síly, která vše „oživuje", která zná sebe stejně jako

všechna stvoření a dává o sobě vědět v každém okamžiku tohoto neuvěřitelně nádherného, okouzujícího bytí.

Naše já není nijak spoutáno tím, co si o nás myslí jiní. Je spojeno s měsícem, s nekonečným kosmickým prostorem, s kometami zářícími na dalekých drahách, se „zapomenutím“ času a s láskou osamění... I s onou nesdělitelnou vděčností za každý nový úsvit, neznámý a už daný...

Jeff Foster